

градински, -а все пакъ у него не сподави
туй бурята. За мигъ той сякаше забрави, ~~туй бурят~~
и другимисли му обфанахаумьтъ.
А ей на паметъта изъ някой тъменъ кътъ,
подобно облаци на небеса разсѣмни,
примѣкнать се за мигъ, едни по други, тъмни
слова и засенѣтъ душата му. И спре
смутено погледъ тъпъ въ нощта наснейде взре
и трѣгне пакъ...

"Така" - той въ себе си продума :
"Това що казвамъ азъ, те смятатъ го за глума...
Наивните души! Но цѣкъ нима отъ тяхъ
азъ друго ~~да~~ ^{мне} очаквамъ... Своя гряхъ
презъ ~~техните~~ уста азъ трябаше да чуя -
азъ мѣдърствувамъ!.. Той опънатата сбруя
е твърдо зель въ рѣце, и коня / той върти ~~х~~
както си ще. И ~~сега~~ ^и та имъ доказвай ти, ~~както е~~
кому? По вятѣра ~~и~~ гнявъ и думи прави...
За истината тезъ кратуни сж корави...
Да ги строи? Съ какво? Защо ли? И въспрянь, ~~то~~
той дълго тѣй стоя, каточели замаянь
отъ вихъра кипяць въ душата му. Спотаянь
задъ тоя вихъръ новъ, избликнаха сега
рой други размисли, и остра ^{сви} ~~му~~ тъга
сърцето ^{му. не} ~~сви~~. Мигъ, - и всичко му се стори
така безмислено, безумно; да се бори